

1868-07-25

AFSENDER

Betty Saugmann

MODTAGER

P.C. Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:
Brev

Omtalte personer:
Betty Saugmann
Georgia Skovgaard

Arkivplacering:
Mappe 8 nr. 07

DOKUMENTINDHOLD

Georgia Skovgaards veninde Betty Saugmann kondolerer. Hun fortæller om hvordan hun og Georgia har holdt et fortroligt venskab gennem årene på trods af adskillelse og forskellige interesser.

TRANSSKRIFTION

Mappe 8 nr. 7

d 25 Juli

Kjære Skovgaard!

Tak for Deres lille Brev, især fordi det gav mig en bestemt Foranledning til at skrive Dem til. Noget jeg følte Trang til at gjøre, fra det Øieblik jeg modtog det Sorgens Budskab, at min kjære Georgia var gået Hjem, tidligere end vi vilde det, men som jeg dog ikke havde Mod til i Betragtning af, at jeg næsten seer Dem for Fremmed til uden Selvbeskedenhed at kunde trænge mig ind i Deres store Sorg. Saa kom Deres Brev saa beleiligt og fjernede min Tvivl ved at give mig noget at svare paa. Hvad mit Brev angaaer, saa kan de troe det gjorde mig ondt at det var kommet afsted, da jeg godt kunde begribe, at det vilde berøre Dem smerteligt at modtage det. De kan gjøre med det, hvad De selv vil, der ligger slet ingen

●2●

Magt paa det. Det er et venligt Venindebrev, skrevet af Øieblikkets Stemning, men uden videre Indfald. Jeg er ret bedrøvet ved min Opsættelseslyst, til at opsætte endogsaa hvad jeg gjerne gjør. Lige siden Pindse, da jeg af Tante Bolette erfarede, at hun var svag, var det min Hensigt at skrive til hende " første Søndag, " og saa skulde jeg vente til første Søndag at det var forsilde!- Kjære Skovgaard! de siger at de ikke kan skrive om, hvad der saa smerteligt bevæger dem, kunde vi taler sammen var det en anden Sa; mig gaaer det modsat, naar jeg seer Dem, vilde jeg bestemt ikke faa eet Ord at sige, jeg vilde trykke Deres Haand og see dem i Øinene med våde Øine, men vilde vist næppe sige saa meget som: "Gud styrke Dem!" nu derimod, jeg har Pennen i Haanden, saa har jeg saa meget at sige, at det er som om Følelser og Tanker myldrede frem og vilde med, mange flere end der her faaer Plads. Jeg vil ikke tale om Deres Sorg og Deres Savn, De kan vel ligesaa lidt taale at høre derom, som at tale derom, og jeg vilde

●3●

Ikke lægge et Halmstraa Vægt til den Byrde, der trykker dem. Gud give jeg som ærlig Veninde kunde sætte Skulderen under og lette den lidt, kunde lære hendes Børn at bære det og være noget for dem! De skal derfor heller

aldrig bryde Dem om at svare paa mit Brev, jeg er uden det vis paa at De forstaar mig og skjænker mig en venlig Tanke, fordi hun ogsaa var mig saa kjær. Jeg vil heller ikke prøve paa at trøste dem, det tror jeg kun den kan, som "tager al vor Hjærtesorg og lægger den tilside." Jeg tænkte paa Dem i Kirken idag, da vi sang: "Saa kast da al Din Smærte paa Herrens stærke Magt", og bad saa ret inderligt at hjælpe dem at gjøre det.

Jeg vil kun tale om hvad jeg selv har mistet, og hvilket underligt Savn det er for mig ikke at kunde sætte mig og udtale mine Tanker for hende. Saa længe næsten, som jeg kan gaa tilbage i min Erindring møder jeg hendes Billede, vi forstod hinanden saa godt. Hun gjorde aldrig gjort Nar ad mig som alle Andre, og holdt af mig mange Gange netop for det Samme, som de loe mig ud for. For hende kunde jeg udtale mig om alt, hvad der rørte sig i mig, og hun forstod det altid, endog

●4●

saaledes som jeg helst vilde forstaaes, og dette kjære Forhold var med os fra Barndommen til Ungdommen! Hvor mange velsignede Timer har jeg ikke som Ung tilbragt med hende, og hvor mange nye Tanker og Forestillinger er der ikke saaet i min Sjæl i hendes elskelige Faders Huus, hvor der bevægede sig en Verden saa forskjellig fra den jeg ellers levede i. I samme Aar trods Adskillelse, andre Forhold og andre Interesser, blev dog mit Forhold til hende uforandret. Selv om jeg skam sjældent, mest af Mangel paa Tid var jeg dog i en saadan Vane med at udtale mig for hende, at jeg i Tanken skrev til hende, hvergang der rørte sig noget mere end almindeligt herinde hos mig. Hun skrev selv engang: "Bliv bare ved at skrive som Du pleier, saa faaer Tiden ingen Magt over vort Forhold, og vi vil endnu som gamle Koner veksle Tanker som unge Piger". ---- Gud være lovet! at vi ikke er som Dem der sørger uden Haab" og at vi har den glædelige Vished at vor Sorg over de Døde kun er for vor egen Skyld ikke for deres "de er vandret herfra med Christe", hvor vi skulle see Dem [igjen og aldrig skilles. I det Haab styrke Gud alle alle Sørgende. Amen. Farvel! Gud være med Dem og Børnene.

Deres Betty Saugman]

[Saugman og Pigebørnene sende venlige deltagende Hilsener. Johanne græd for sin Gudmoder, som hun saa gjerne vilde have kjendt.]

[illegible][illegible]

